

Vang Bóng Một Thời

Nàng giương cái dù đỏ
che mưa chấu cúc vàng
mặc mưa ướt tóc nàng
còn hơn là ướt mắt...

Nàng vào mái hiên núp
nhìn mưa và nhìn hoa
mưa trong trời bao la
mưa trong hồn bát ngát...

Nàng cất nhẹ tiếng hát
Tình Xa ôi Tình Xa
rồi hai mắt nàng nhòa
mưa hành lang ai biết?

Gió mùa Thu lạnh thiệt!
Ai cấm nàng khóc đâu?
Người đi đã Thiên Thu
Hoa cúc vàng cứ nở!

Nàng đứng hoài chỗ đó
nhìn mưa gió hành lang

mười năm đã mười năm
nàng vẫn về tà áo...

Mưa nặng hạt rào rào
Cái dù đỏ gió nghiêng
Hoa cúc vàng cười duyên
rồi bắt đầu tươi tả...

Chuyện gì cũng chuyện lạ
tôi để vào thơ tôi
để tôi nhớ một thời
cái bóng vang mưa gió...

Mắt nàng từng giọt nhỏ
mưa trong lòng tôi sao?
Mưa trong lòng, ôi chao
vườn cau không thấy Ngoại...

Tất cả rồi mãi mãi
còn đóa hoa phù dung
nghĩ em đã sang sông
giương cái dù màu đỏ...

Trần Văn Lệ